

Venceslav Winkler:

Romarska.

*Zemlja vsa v veseli pesmi trepeti,
ognje že prižgali so povsod,
mi pa čakamo Marijo, Jezusa,
bomo z Njima šli na božjo pot!*

*Dolga cesta — z Njima steza kratka
kot od nas pa tjakaj do sosedu.
Težko breme — kakor pesem sladka,
če Marija, Jezus nas pogleda.*

*Pojdemo na tisto božjo pot,
kjer je konec črnega sveta,
pojdemo, kot roma reven rod,
ki bi rad vsaj košček božjega neba.*

Vaš prijateljček.

(Nadaljevanje.)

Nekoga četrtna popoldne so peljali Gvidona in njegovega brata v novi cirkus. Ko so mladi akrobati izvajali točko za točko, je Gvidon sanjal in se s kolci naslanjal na rob lože.

Ko je bila neka točka pri kraju, ga je vzgojiteljica vprašala: »Gvidon, kaj si pa zdaj premišljeval?«

»O gospodična, poskušal sem prešteti, koliko je todle okoli nas otrok in odraslih, in koliko je med njimi takih, ki dobrega Jezusa ljubijo. Veste, jutri bom pri sv. obhajilu molil za vse cirkusarje.«

Pri tej besedi naj vam povem lepo zgodenco o malem Hugonu iz cirkusa Tom Tim Pus, cirkuškem otroku, ki ga je Gvidon spreobrnil l. 1928, morda prav s svojim obhajilom, ki ga je daroval za »cirkusarje«. Le dobro poslušajte, kajti ta zgodba je med Gvidonovimi ena najlepših!

Hugon je bil mlad Italijanček. Starši so ga zapustili in tako je bil prodan neki družbi akrobatov. Pa naj vam kar sam pove svojo zgodovino:

Ko smo potovali po svetu okoli, smo prišli tudi v Pariz, kjer smo nameravali ostati mesec dni. Zdaj nastopam v Olimpiji, potem v malem cirkusu, nato pa pojdemo v Holandijo, Belgijo in še naprej.

No in glejte, kar naenkrat mi je šinila v glavo misel, ki mi kar ni dala miru: zakaj ne bi izrabil lepe prilike, ki jo imaš v Parizu, da bolje spoznaš Boga, prejmeš sv. obhajilo, sv. birmo in kar še treba? Stopil sem torej v eno izmed cerkvá, in govoril z župnikom, ki mi je rekel: »Pojdi na Belo cesto št. 21, k družbi kardinala Ferarija.« Šel sem. Prijazno so me sprejeli ter mi dali g. Marcela Tajapa, da bi me učil. Vprašal me je najprej: »Ali poznaš Gvidona?« — »Ne.« — »Ná njegov življenjepis in ga preberi!« Prebral sem ga, pisan je bil italijanski. Joj, kako Gvidona ljubim! Zdaj nisem nič več sam, v nebesih imam bratca, ki ga imam neznansko rad. Prepričan sem, da mi je prav ta Parižan vdihnil željo, da bi spoznal Boga... Le pogledjte, njegovo podobico nosim na srcu, pritrdim jo na križasti trikó, kadar izvajam svojo točko; in če si bom kdaj polomil kosti, hočem umreti tako kakor on. Zares, Gvidona ljubim, zato sem se pa tudi hitro naučil katekizem, da bi me g. Tajapa peljal h Gvidonovim.

*

O romanju v Gvidonovo sobico nam fantek pri-poveduje ves navdušen: Glejte, tu stojimo, kjer je živel Gvidon! Vprašal sem njegovo mamico: »Ali je bil kdaj v Olimpiji?« — »Ne, nikoli. Dam ti pa košček njegove obleke, pa te bo varoval, da si ne polomiš kosti, kakor si rekel, in zelo boš ljubil dobrega Boga, nekega dne boš pa njegov apostol.« — »O kako rad!« sem odgovoril, »saj sem dal Gvidona brati že večim. Akrobata na vrvi z vozli, ki ima pet in dvajset let, pa še krščen ni, sem pripeljal h g. Tajapu, kakor Gvidon mene, zdaj pa pridobivam akrobatko na trapecu, pa tudi drugo jahalko, posodil sem jima Gvidona. Tudi onidve še nista krščeni... Pridno poslušam g. Tajapa, in katekizem se dobro učim; kar prejmem v cirkusu udarcev z bičem, jih darujem Gvidonu; pri birmi si bom izbral njegovo ime, prvo sv. obhajilo pa bom pre-

jel prav na binkoštno nedeljo! Joj, kako sem vesel, ker je naš Gvidon rekel: Molil bom za cirkusarje! Mislim, da je tudi zame molil.«

Na binkoštno nedeljo je Hugon prejel prvo sveto obhajilo; bil je snažno oblečen, nad vse bela pa je bila njegova duša. Poleg njega je dobrega Boga prejel starejši akrobat na vrvi z vozli; krščen je bil na binkoštno soboto.

Navzoča je bila tudi Gvidonova mamica, zastopala je angelskega apostolčka... Gvidon pa se je gotovo nahajal med angeli, ki so molili Jezuščka, in je daroval Gospodu Bogu dve duši, ki jih je zanj pridobil s svojimi molitvami in s svojim zgledom — v cirkusu!

Še isti večer je družba Tim Tom Pus pri predstavi v Olimpiji izvajala nevarne točke na obročih, trapecu, vrvi z vozli.

Kako bi strmeli gledalci, ako bi jim kdo rekel: Tistile vrvohodec je bil zjutraj pri sv. obhajilu! Tistile mali pa nosi pod svojim križastim trikojem podobico Gvidona Fongalanskega... je pravcati apostol!

* * *

Gvidon ljubi papeža.

O, da, Gvidon je bil popoln križar, zato je svetega očeta ljubil. Vse njegovo znanje o papežu lahko povesta dve besedi: »Papež je naročil, zato treba slušati, slušati! Papeža jaz ljubim.«

Papeža treba torej ljubiti in slušati.

Obljubili so Gvidonu, da bodo l. 1925 ali pa 1926 potovali v Rim.

Prisrčni otrok je od veselja kar žarel.

»Videli bomo tudi papeža, kajne?«

»Seveda, srček moj.«

»Tedaj mu porečem: Sveti oče, jaz vas zelo ljubim, ker ste rekli otrokom, naj že s sedmimi leti gredo k sv. obhajilu.«

»Toda, Gvidon moj, videl boš Benedikta XV., otrokom zgodnje obhajilo dovolil je pa Pij X.«

»O, nič ne de, saj je ta tudi papež in jaz ga ljubim.«

* * *

(Dalje prih.)